

Kendimden Kendime Bir Yolculuk Benimki

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Haziran 2022

Düşlerimin kimliği mi teğet geçen yoksa gerçek addedilen yerin göğün derinliği mi ve işte hapsoldüğüm mahzende kâh uyuduğum kâh uymadığım dünyanın söküklere.

Hazandan arda kalan bir çiy tanesi ve nasiplendiğim kadar aşktan bozguna uğramama saniyeler kala felaketim olan sessizliğin mihrabı.

Hüzündür seferisi olduğum ömrün bitimsiz hutbesi bazense aşk, kördüğüm olduğum kadar kütük gibi serildiğim kalemin teninde saklı emeğim ve terim ve laneti dinmeyen sürüklendiğim cihanın perde arkasında saklı hem cennet hem de cebelleştığım esaretin dinmediği.

Bir melodramdır yaşamak belki kasıtsız belki kayıtsız duygulardan örülesi bir sepet.

Kınalı yapıncak idi çocukken ismimin başına eklenen ve boynum nasıl da kıldan ince Rabbimi tanıdığım ta o ilk günden.

Emeklerken yerde.

Emek verirken sevgime ve dünyanın nimetlerine.

Bir yudum su neyime yetmez bir lokma ekmek fazlasıyla tok karnım daha çok istemeye cahil cesareti gerek.

Müzmindir bendeki sevgi.

Koşulsuz sevdiğim ve dengim bildiğim her yüreği...

Bazen kundaklanan varlığım bazen kundakta unutulmuş bir bebek gibi yere göğe sığamadığım.

Kalp gözüm ve şifası bedenim ve ruhuma huzur veren Rabbimin peşinde seken bir kurşundan kaçıp da cenneti kucakladığım yüreğin hasret gecelerinde.

Nakşeden gece.

Hüviyetim asılı kubbenin tepesinde.

Nirengi noktası yaşamın mihenk taşı iken sabrımın şükürümle yol aldığım.

Bir mizansenim ben belki de ya da mabedi kutsal ve ritmi bozulan sözcüklerim ve nasıl da merttir yüreğim.

Coşkunun tufanında.

Aşkın kaynadığı devasa kazanda.

Muteber olan her insan her duygu Allah rızası için yaşayıp sevdiğim.

Nazenin günün narin gönlün ve şatafatlı yalnızlığımla çıktığım basamaklar bazen gerisin geri kaçtığım kendimden ve yine yakalandığım kendime...

Kendimden kendime bir yolculuk benimki temize geçirdiğim ömrün her huzmesinde yaprak gibi de titrer yüreğim.

Muallimiyim aşkın.

Münzevi satırlarda saklı masumiyetim.

Malulen emekli olan duygular ve nutku tutulan mutluluğun ve işte kadehler devirdiğim suyun akışında putlar kırdığım münafıkların koşulsuz günahında...

Beşerim.

Şaşarım.

Beşerim.

Bilirim de hatamı ve yeni baştan başlarım hayata gecenin ferî sönüp de dinginliğe kucak açtığım.

Bir rengim yok benim.

Siyahtır batılı kâbusların.

Ve aydınlık fıtratım bazen sus payı bir söylemde bazen esen rüzgârın es verdiği gün bitiminde...

Çağlar sözcüklerim.

Martılardır konan pencereme.

Makul olansa itaat etmek Rabbime ve delişmen yüreğimden damlayan her sevginin zerresinde zulüm görsem de insanlardan büyüyen itikadıyla daha çok çabaladığım nasıl da aşikâr.

Üstünü örttüm gün ışığının: güneş beklemede.

Zanları susturdum Mevla'mın izniyle.

Kat ettiğim yollar ve çıktığım dik yokuşlar elbet alametifarikası yüreğin sökün eden ansızın bir hecede asılı kimliğim.

Defoludur kimi zaman yürek sesim ve yaralı.

Emre amade sevgiye nükseden her duygunun yamalı bohçası.

Sureti kati demeden sığındığım rahmette gördüğüm ve göremediğim ne ise arkamı da yasladım mı kaderime...

Münazara ettiğim kadar mutlu; sevdiğim kadar da aşka tutuklu ve ruhumdaki obruklar ve yüreğimdeki o kırık fay hattı içerlediğim kadar dünyanın ihanetine bir de nutkum tutuldu mu...

Ve işte baş veren umut göğün sancılandığı.

Şerh düştüm düşeli aşka ve İlâhi Adalete.

Zemherilerde geçirdiğim onca zaman.

Üşüyen yüreğimden inşa ettiğim cenneti ala.

Hükmedene taptığım aşkla yolları dağladığım ve bir akit gibi yazıp da her gecenin ferine bandığım sandık dolusu şiirlerimle sanmadığım ne varsa havale ettiğim yüce Rabbim.